

TESLIN číslo 4

Romance na vandru.

Zamilovala jsem se, beznadějně!
Tentokrát to vím stoprocentně.
Chybí mi, stýská se mi a často na
něj myslím, mám ho plnou hlavu.
Vím, že jsem s ním zažila
jedinečné okamžiky o kterých
spousta lidí vůbec neví a neměla to
štěstí je prožít. Zjistila jsem to až
doma, ačkoliv to byla láska na

první pohled již v Johnson's Crossing. Dostal mě svou krásou, velikostí, silou, vyrovnaností, útěchou, dobrotou, štedrostí, je to velký romantik, ale je i nekompromisní, tajemný a hravě záłudný. Každou vlastnost na něm miluju, nechtěla bych ho změnit ani o píď.

Už se Vám někdy stalo, že jste s ním byli 24h denně, 12 dní, večer vedle něj usínali, ráno vedle něj vstávali, celý den

společně mlčeli, nemohli se ho absolutně nabažit, ani pikosekundu jste se s ním nenudili, objevovali jste o něm každou chvíli nové a krásnější, vnesl do vás pohodu, přáli jste si aby čas tak rychle neutíkal a věděli jste že jste šťastní? Mně se to stalo a jsem mu za to nesmírně vděčná. Doufám, že se z něj ještě jednou napiji a tuším, až ho zase uvidím, asi po letech, určitě se mi podlomí kolena, to se při lásce stává, že ano?

Snad nejraději ze všeho jsem měla ta rána, když člověk odrazil od břehu, nic za sebou nenechal, jenom se tešil na den strávený s ním, vše co potřeboval měl zabaleno na lodi, ještě úhledně☺ a mohl poprvé ponořit pádlo do klidné řeky. Je to neuvěřitelný pocit svobody.

Po této cestě jsem myslím zcela pochopila věty Velkého vodního tuláka, které mi před tím nebyly úplně tak blízké jako teď: " *Vím, že jsem vždycky*

nevzpomínal, kde jsem jakou rybu chytil a kolik měla od hlavy až k ocasu, ale vzpomínal jsem na všechno, co bylo s rybami spojeno. Především jak jsem za rybou šel anebo jel. Všechno bylo jak v obrovském přírodním divadle. Tráva a pole se třpytily v rose, zpívali ptáci a u lesa se pásly srnky, které mě už znaly...Myslel jsem na úhoře, kteří tudy táhli celí posedlí se svými malými hadíma očima na pouti z moří a oceánů. Zajímavé bylo, že mnohé z mého života zmizelo, ale ryby v něm zůstaly. Byly spojeny s přírodou, kde neposkakovala směšně škubavá pouliční tramvaj civilizace. Dnes už vím, že mnoho lidí nejde jen za rybou, ale chtějí být sami jak v dávných dobách, chtějí ještě slyšet volání ptáka a zvěře, chtějí slyšet padat podzimní listí...Rybařina je především svoboda. Jít celé kilometry za pstruhy, pít vodu ze studánek, být sám a svobodný aspoň na hodinu, na dny, anebo dokonce na týdny a měsíce. Svobodný od televize, novin, rádia a civilizace./ Přijely spousty trempířů, čundráků, vandráků a kovbojičků a z tiché hospůdky udělali peklo hodné Západu. Zpočátku posílala maminka tatínka za trempíři, aby je uprosil, ať tolik nehlučí, ale po několika pokusech se vzdala. Brzy totiž v znějících písních o tom, že život je pes a že nejkrásnější je žít na řece Yukonu bez ženy, vynikal tatínkův krásný hlas a k nám ubohým dětem zvlášť pronikal ryk nástrojů, které tatínek jedině ovládal, což bylo koště a pokličky půjčené od paní Fraňkové. Ráno ho maminka našla sedět u studny podnapilého, hrál na hřeben sentimentální písničky."

Přemýšlela jsem o čem přemýšlejí ryby v řece, zda mají špatnou náladu, jestli mají hlad a nebo plný břich a kdy mají chuť si hrát. Chtěla jsem vědět, kde v řece plují a kde je marné na ně čekat. Měla jsem ohromnou radost, když se voda prosluněná paprsky prolomila a na hladině se objevilo velké tělo lososa. Chtěla bych zase prožít ten pocit, když jsem právě chyceného lipana pouštěla zpátky do řeky a

cítila jak mu buší srdce.

Vzpomínám na okamžiky, kdy jsem byla zvědavá, jak bude **TESLIN** vypadat za zákrutou a moje fantazie absolutně nestačila na jeho kouzla. Občas jsem se náhodně otočila a překvapil mě jiný, ještě nádhernější pohled. Kolik takových jsem asi promeškala? Škoda, že se nedá jet řeka taky proti proudu.

Vybavujete si ten zvuk, jako když se smaží čerstvá slaninka na právě rozdělaném ohni, který byl ale milionkrát

romantičtější a který vydávala řeka zřejmě spolu s rozvířeným pískem rozrážející se o příď kanojky?

Vzpomínám na prosluněný háj plný hub a to plný tak, že na malém plácku v průměru tak 10 metrů bylo cca 50 hub. Když jsem viděla krásnou červenou hlavičku křemeňáka, jejíž barva byla ještě umocněna

Yukonským sluncem, měla jsem opravdovou radost. Okrajovala jsem kořeny nožem, seděla na bobku, cítila vůni mechu, viděla a slyšela řeku.

Chybějí mi ty krásné ostrůvky plné malých barevných oblázků, někdy se lesknoucích po dešti v záplavě slunečních paprsků.

Chybějí mi bobři, orlové a kachny, které se pohybovaly po řece neuvěřitelnou rychlostí, vůně smažených ryb na

roštu, mrazivá Teslinská koupel, stavění a balení stanů. Chybějí mi nádherné romantické písničky u táboráku. Asi nikdy nezapomenu na ten podvečer, kdy pouze naše kanojka míjela skoro bez zvuku již za soumraku kemp odkud se neslo v doprovodu kytary Petárovo: "Jen starej rozbitej náhrobní kámen řekne ti, kdo nemoh už dál, tak sepni ruce svý a zašeptej amen, ať jsi tulák nebo král. Dřív děvče chodilo s kyticí růží, rozdávát lidem štěstí a svůj smích, oči jí maloval sám Bůh černou tuší, pod jejím krokem hned tál sníh."

Samozřejmě jeden z nejsilnějších zážitků byla **POLÁRNÍ ZÁŘE**, to si člověk opravdu myslí, že se Pán Bůh nudí a tak si maluje, jen kouká s otevřenou pusou.....

druhou modrou ponožku, co hledám několik dní. A ta špatná je, že tu první jsem před hodinou spálil"
Jako teď vidím jak Tonda a Láďa při odvozu bagáže z Fredova ranče museli nakládat pivo do trucku pomocí

Matúšovi, Lacovi, Petárovi, Tondovi a taky Honzovi. A všem ostatním trampům za hodně legrace a prožití jedněch z nejkrásnějších dní mého života. Katka
katerina.klimova@email.cz

Hootalinqua a soutok Teslinu s Yukonem ↑ →

Vzpomínám na Olina, který měl celou dobu nesnáze s ponožkami a jeho nejvtipnější historku, kterou jsem snad kdy slyšela: "Mám pro Vás jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Nejdřív Vám řeknu tu dobrou: právě jsem našel tu

kolečka a jak jsme pak všichni společně vyrazili vstříc teslinskému překvapení.

Děkuji Fredovi a Alešovi, že uskutečnili a zdokumentovali tento výlet, Bukačům, Andymu za supr partu, Evě, Olinovi,

Druhý velký oheň na Big Salmon ↑

Teslin je nezapomenutelný zážitek.

Redakce STOPY

(Fotky nám poslali Miki, Mike, Kadafy, Fred, Whisky, Bukačovi, Katka, Otík, Pepa, Tony, Bělouš, Ivo, Tulačka, Pavka a Jozef)

Odešel kamarád Bigin.

Bylo to pěkné rozloučení s Biginem, určitě v takovém spiritu, jak by si to sám přál.

Je úterý 7. června jedna odpoleodne, schází se kolem dvou-stovky lidí u malé hřbitovní kapličky v Chebu a ostatní se pak už dalo vnímat jenom jako zlej sen. Zazněly Rychtářský písničky a s nima i ten Biginovo „měděnej hlas“, kterej vždycky tak dobře uměl každého pohladit po duši. Sedím v uličce u dveří do síně a poslouchám Brzdu, jak statečně bojuje s emocema při pročitání řádek za rodinu a kamarády. To už pak začlo být úplně jasný, že je to všechno pravda. Po Brzdovi mě čekala písnička Supí Dráp, jedna z těch, co tak dobře komentoval její autor Břet'a, jen Bigin uměl oživit a poslat do světa. Někdo mě klepe na rameno a jeden z funebráků mi nabízí fr'ana. V té chvíli jsem to bral jak svčenu vodu a i ten funebrák se jevil jak anděl samotnej i když byl celej v černým fraku snad ještě z první republiky.

Hospoda už byla obsazena trempířema, muzikantama a různě smíšeným davem včetně rodiny a kompletních Nezmarů. Šla písnička za písničku a bylo to tak živý, že jsem jen čekal, kdy se objeví Babička s mísou knedlíků a gulášem, pohoršenej nad tím, že už jsme zase alespoň hodinu nejedli. Přezdívkou Babička si Bigin vysloužil v Kanadě, kde jsme ho nemohli dostat od plotny a po jeho odjezdu jsem pak trávil dlouhý

hodiny v gyму, zatím co ostatní si našivali klíny do gátí.

Je okolo páté hodiny ráno, šlapem společně s Míšou a Honzou městem a mjíme rozespalice, co vstávají na šestou, prostě takový správný nostalgický ráno, jaký jen může být po tahu. Koukám na Míšu s Honzou a uvědomuju si, kolik se v nich odráží zrcadla jejich táty, Babičky Bigina. Byl to pěkněj pocit, vidět že ten jeho skvělej punc kamaráda a muzikanta i kluci mají ve své krevní skupině, jako přirozenou vlastnost, tak jak to měl i Babička Bigin.

No, co říct na závěr?

Tady už mě vysychá pero (mnozí to i přivítají), tedy raději se s váma podělím o to, co napsali Míša s Honzou za rodinu a Biginův spoluosadník, písničkář skladatel Břet'a Huleš.

Bigin zemřel ve středu 1. června v 5:15 ráno.

Ahoj, Dan.....pro některý i Dudlík.

Za rodinu Míša a Honza:

Bigin vyrostl v chudých poměrech v neúplné rodině, protože krátce po jeho narození mu zemřel tatínek. Maminka byla hodně nemocná, takže Bigin strávil spoustu let v dětském domově. V době dospívání mu cestu zkrátil tramping a potažmo hudba, jejímž prostřednictvím poznal většinu kamarádů, kteří se tady dnes sešli. Nutno poznamenat, že buďto měl štěstí a nebo spíše odhad na lidi a proto vznikla oboustranně pevná přátelství trvající dodnes.

Bohužel někteří kamarádi už odešli a to v Biginovi zanechalo hluboké jizvy.

Bigin také vytvořil velmi pevnou rodinu. V těžké době, kdy přespával po chodbách a u kamarádů, se svou neuvěřitelnou intuicí narazil na ženu svého života, kterou opravdu miloval až do konce. Zplodili spolu dva syny, kteří jsou na své rodiče náležitě hrdí. Vnoučata si užil bohužel jen krátce, což je asi největší nespravedlnost.

Sám zázemí neměl, ale zázemí které po sobě zanechal je pevnější než žula. Byl to člověk se všemi chybami, které jen může mít, ale za spravedlnost a pro dobro druhých by položil i život. **A to byla jeho nejkrásnější vlastnost!**

Nesmutněte a radujte se, že měl v životě všechno co chtěl, že jsme ho mohli poznat a strávit s ním spoustu příjemných chvil.

Tak by to on určitě chtěl.

Zármutek nás všech je tak velký, že Vás rodina žádá místo kondolencí o tichou podporu.

Od Břeti Huleše:

Bigine, přáteli,

když jsem Tě v roce 1971 poznal, byla to láska na první pohled. Naprosto přesně si vybavuju tu noc, Tvůj nádherný, podmanivý hlas a věděl jsem, že chci být Tvůj kamarád. Stalo se. Nikdy předtím a nikdy potom jsem nepoznal chlapa, k němuž by mě to tolik táhlo,

k němuž bych měl tak blízko.

Chci Ti poděkovat za všechno krásné, co jsem s Tebou prožil. Nic z toho se neztratí, je to uloženo v mé paměti, v mém srdci a jistě budu mít příležitost využít těch vzpomínek jako inspiraci, až zas budu jednou něco tvořit.

Byla radost dělat pro Tebe písničku, protože teprve Tys ji svým hlasem dodělal, Tys ji oživil, Tys ji poslal do světa. Bez Tebe bych to nedokázal.

Jsem vděčný za to, že se naše cesty zkřížily, že jsem Tě poznal. Na to, co jsme spolu prožili, se nedá zapomenout. Málokomu jsem dokázal otevřít svoje srdce tak jako Tobě. Předal jsi mi hodně a já musím s pokorou přiznat, že ne vždycky jsem si toho dovedl vážit.

Byl jsi chlap, jakých se moc nerodí, a nezasloužil sis takový konec. Tys měl umřít se vztyčenou hlavou, v sedle, uprostřed rvačky nebo přestřelky nebo milování, tak jak se o tom zpívá v písničkách, které jsme milovali.

S Tebou odešlo definitivně moje mládí a šílený svět, který nás teď obklopuje, přišel o citlivou, romantickou duši. Je to obrovská ztráta, to víme my všichni, kterým jsi rozdával radost a kteří Tě za to měli rádi.

Bigine, můj příteli,

Ty už jsi na druhém břehu, třeba zrovna ležíš na polštáři z modrý trávy a v ruce máš sklenici dobrý, černý kávy, jistě tam na Tebe čekali Kulda, Pavel Čech, Šejba a všichni, kteří odešli už dřív, jistě už je

Ti mezi nimi dobře.

Já tady v tom slzavém údolí nejspíš ještě nějakou dobu pobudu. Ale prosím Tě – až přijde i můj čas, drž mi místo u stolu. Sednu si k Tobě a budu s Tebou pít, sedět a hrát a lehounce snít.....

Břet'a